

Za všechno může Martin Trnka

Trnků je v Čechách opravdu fůra - kolem 6,5 tisíce. Dějiny všech trnkovských rodů sahají hluboko do minulosti. Jen těch známějších nositelů příjmení v 19. a 20. století jsou celé stovky a nejen v Čechách. Jsou to Trnkové ve všech možných profesích a oborech lidské činnosti, na které si jen vzpomene. Od šikovných řemeslníků, učitelů, farářů a lékařů přes vojáky všech válek (v té americké Jihu proti Severu - kanonýr Unie Josef Trnka), přes sportovce, šlechtice a námořníky až třeba po c. k. ministra dopravy Ing. Otakara Trnku z dob našeho mocnářství. Mám už jich pěknou sbírku. Musím se ale přiznat, že Trnky velikány chovám až ve spodním šuplíku. Mnohem poutavější jsou totiž příběhy těch méně významných, obyčejnějších Trnků. Jsou jadrnější a víc ze života, jako třeba tenhle.

Druhá velká líheň Trnků v Pošumaví hned po Lhenicích byla před třemi sty lety také na Klatovsku. Tvořily ji vsi Nezdice, Borovy, Žihobce, Sobětica a město Hory Matky Boží. Všude Trnků jak naseto. Ve staré soudní agendě o lesním pychu z roku 1673 je zapsán jeden z nich - Adam Trnka, jako "nový škůdce lesa" ze Sobětic. Nebyl žádný troškař. Často býval lesníky přistižen, jak nakládá metrové dřevo na svůj vůz. Jak vyplývá ze zápisu, Adam ctil pravidlo, že chytit se nechá jenom vůl. Správce lesa a pomocníci skutečně jeho voly z potahu zajali a hnali do Klatov, kde je "arestýrovali". Naopak tamní vrchnost nezaváhala a o 5 let později (1678) je týž Adam Trnka v úředních zápisech uváděn jako panský polesný ...

Ale vraťme se do jihočeského kraje, abych všem sedmatřiceti nositelům našeho příjmení, Trnkům ve Lhenicích konečně vysvětlil název svého článku a také to, že všichni k sobě odedávna patří. Ano, už od dob třicetileté války 1618 - 1648, kdy všichni lheničtí nejednou krutě trpěli pro věrnost císaři - legálnímu panovníkovi, osamoceni v širokém okolí.

Praotcem a pramatí expanze našeho příjmení ve Lhenicích - třešňové zahrádce jižních Čech jsou manželé **Martin Trnka (*1637, +6. 3. 1700) s Kateřinou**, rodem Jedličkovou. Jejich svatební smlouva z 9. 10. 1662 je dodnes uložena v prachatickém archivu. Opis smlouvy mi pořídil emeritní ředitel tohoto archivu pan PhDr. Václav Starý, jemuž vděčím i za spoustu jiných poznatků k nejstarším dějinám lhenických Trnků.

Podle dochovaných městských knih byl Martin mistrem ševcovského cechu a dožil se 63 let. Společně s Kateřinou vypravili do života šest synů a tři dcery. Byli to Tomáš, Jan, Mikuláš, Ondřej, Jakub a Jiří, všichni se oženili s dcerami místních měšťanů. Jen nejstarší dcera Alžběta umřela mladá a svobodná. Kateřina s Konstancí se také provdaly ve Lhenicích, obě za řemeslníky. Tyto trnkovské rodiny měly na přelomu 17. a 18. století dohromady 41 (!) vlastních dětí, jedno nemanželské a jen 11 z nich zemřelo na nemoci v dětském věku.

Druhým nejčastějším příjmením těch let bylo Erhart - 38 osob. Pak následoval Nosek 26, Kuneš 25, Sýkora 20, Hanuš 15, Šíma 15, Simota a Kindlman po čtrnácti, Joun 12, Grill 11, Trčka 10, Gregora a Pintr po osmi, atd.

V počtu Trnků vzhledem k dnešku je celkem zanedbatelný rozdíl. Trochu mne ale znepokojuje jedna věc (určitě by to vrtalo hlavou i těm nejstarším Trnkům, co byli ještě před Martinem), že podle publikované úřední statistiky sice připadá na jednoho Trnku 11,9 Nováka, ale žádná Nováková ...